

[Undervisningsministeren.]

Den daværende undervisningsminister, der på alle punkter tiltrådte det sagkyndige udvalgs forslag, fremhævede særlig den ændring, som lovforslaget indeholdt netop med hensyn til udførelsen af kompositioner, herunder danse og sange. Efter den tidligere lovgivning havde sådanne kompositioner frit kunnet udføres offentligt — for dansenes vedkommende, når blot de var udgivet, for sangenes vedkommende, når 2 år var forløbet efter sangenes første udgivelse. Dette stred imidlertid imod den internationale Bernerkonvention, og fra autoritativ international side var ministeriets opmærksomhed gang på gang blevet henledt på dette forhold. Den nævnte begrænsning i komponisternes rettigheder kendtes ikke i udlandet, der som følge heraf truede med boykot af dansk musik. Et af den nye lovs hovedformål var derfor at udvide komponisternes beskyttelse. Dette skete efter loven, der med rigsdagens fulde viden — ud fra skoleopdragelseshensyn og oplysningshensyn — alene gør indgreb i komponistens beskyttelse ved at tillade fri benyttelse i følgende afgrænsede tilfælde:

- 1) når udførelsen af en komposition sker som led i undervisning,
- 2) når udførelsen sker ved folkemøder, folkefester, sang- eller musikstævner og endvidere ved lejligheder, hvor tilhørerne har adgang uden betaling, alt under forudsætning af, at udførelsen ikke foranstaltes i privat erhvervsøjemed,
- 3) når indtægten udelukkende er bestemt til godgørende øjemed eller andet almennyttigt formål og de medvirkende ikke oppebærer noget vederlag herfor.

Lovens motiver siger — jævnfør rigsdagstidenden 1931—32, tillæg A. sp. 5265, jeg tillader mig at citere — at

„gengivelse af værket, der foretages privat til eget brug eller for en bestemt snævert afgrænset kreds, giver loven ingen beskyttelse imod,“

men, siger motiverne videre, det er lovens mening at ramme enhver udbredelse af værket, hvorunder værket udbredes for en mere udvidet kreds, offentligheden i videre eller snævrere forstand. Som eksempel på denne afgrænsning henviser motiverne derefter til, at

„medens f. eks. i almindelighed en udførelse af et musikstykke ved en danseundervisning må være tilladt, vil det være

rimeligt at lade den udførelse, der sker ved et afdansningsbal, hvortil elevernes pårørende har adgang, nyde fuld retsbeskyttelse.“

Fra alle sider på rigsdagen var man enig om den foreslåede udvidelse af komponisternes retsbeskyttelse, og man var enig i disse lovens motiver, der var genstand for en meget omhyggelig behandling både i landstinget og i dette høje ting.

Jeg mener ud fra det nævnte eksempel at måtte sige, at domstolene i virkeligheden følger lovgivernes motiver og lovens ånd, når musik og sang er frit tilladt under gymnastikforeningernes gymnastikundervisning, men ikke når disse foreninger afholder dans og baller med pårørende som ved de i motiverne nævnte afdansningsballer.

Når derfor nu det ærede medlem stiller mig det spørgsmål, om rigsdagen ved lovens behandling gav udtryk for en anden opfattelse end den, der nu kommer til udtryk fra Kodas side og gennem de afsagte domme, så må jeg svare nej.

Efter dette kan jeg ikke se, at forfatterloven i og for sig trænger til at klargøres. Jeg kan dog oplyse, at en revision af forfatterloven kan ventes i en nærmere fremtid. Under behandlingen til sin tid vil spørgsmålet kunne debatteres yderligere og mere indgående. Så meget dog til slut: Danmark ligger i den af det ærede medlem hr. Arnth Jensen kritiserede retstilstand på dette område ganske på linie med udlandet. En indskrænkning i komponisternes retsbeskyttelse efter det ærede medlems ønske vil muligt medføre, at Danmark da må træde ud af den internationale Berner union. Det var netop for at opfylde Berner unionens krav, at den gældende lov blev gennemført.

Arnth Jensen: Den højtærede minister tager fejl. Dette er ikke et spørgsmål om hans forståelse af loven. Jeg stillede det spørgsmål, om ministeren var villig til at lade foretage en undersøgelse af, hvorledes motiverne havde været for loven, da den blev vedtaget.

Jeg giver den højtærede minister ret i, at det, som man dengang var imod og ville værne komponisterne imod, var, at der stadig skulle være fri offentlig udførelse. Men samtidig ville man have, at for afgrænsede kredse, for foreninger, skulle der være den samme frihed. Det fremgår tydeligt af de citater, jeg har fremdraget fra forhandlin-